

Arrest

nr. 119 137 van 19 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 18 juni 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij diende op 21 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 18 juni 2012 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Het betreft de bestreden beslissing:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van

15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen geïntegreerd zijn, Nederlands leren en spreken, werken, inburgeringscursussen gevolgd hebben, een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkenen hun tijd nuttig besteden in afwachting van een beslissing in hun asielaanvraag/aanvraag art. 9ter, doch deze elementen vormen geen grond voor regularisatie in het kader van een aanvraag art. 9bis.

Hun asielaanvraag werd afgesloten op 07.11.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer drie jaar en een maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

"Schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de rechtszekerheid. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen op afdoende wijze dienen te worden uiteengezet. Dit betekent dat de motivering evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen. Verweerster erkent dat de aanvraag gebeurde overeenkomstig de vernietigde instructies van 19.07.2009. Zij stelt echter zonder meer dat deze instructie niet meer van toepassing is, terwijl zij in vroegere regularisatiebeslissingen, sedert 2009, steeds toepassing heeft gemaakt van de instructie. In zijn omzendbrief d.d. 11.12.2009 heeft Staatssecretaris Wathélet nochtans bevestigd dat hij de instructie alsnog zou toepassen, zodat er rechtszekerheid zou zijn. (...) In haar motivering spreekt verweerster nu plots niet meer over deze omzendbrief, doch beroept zich enkel op het feit dat de instructie vernietigd werd. Ondanks het feit dat de instructie expliciet werd ingeroepen bij de aanvraag, gaat men zonder enige verdere motivering deze instructie volledig naast zich neerleggen. Verweerster gaat dus plots geheel andere criteria gaan toepassen dan deze die zij bij omzendbrief d.d. 11.12.2009 heeft bevestigd. Men laat dus in de eerste plaats na te motiveren waarom men de instructie niet langer toepast, wat een schending is van de motiveringsplicht. Verder schendt men tevens het beginsel van rechtszekerheid: "Het beginsel van rechtszekerheid houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat volgens hem niet anders dan een vaste gedragsregel en een regel van bestuur kan zijn en krachtens hetwelke de openbare diensten dienen te voldoen aan de bij hem gewekte wettige verwachtingen." (Cass., 3 juni 2002, F. 01.0044F, concl. J.F. Leclercq). In casu diende men de instructie verder toe te passen aangezien men steeds bevestigd had dit te zullen doen en verzoekers dus mochten vertrouwen op de door verweerster gewekte verwachtingen. De beslissing druist in tegen elke redelijkheid en zorgvuldigheid. Men kan zich zelfs de vraag stellen in hoeverre dit niet discriminerend is, en een flagrante uiting van willekeur. Reeds sedert eind 2009 worden namelijk beslissingen genomen op grond van de instructies, doch in deze procedure, waarin de beslissing 2 en een half jaar op zich liet wachten, gaat men plots de instructie volledig naast zich neerleggen. De beslissing d.d. 18.06.2012 is derhalve nietig ten gevolge van een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel én het beginsel van rechtszekerheid."

2.1.2. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet meer wordt toegepast. Er werden in het verleden wel degelijk beslissingen genomen op basis van deze instructie. Verzoekers vragen alsnog om de toepassing van de instructie.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"

en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De Raad van State heeft inderdaad geoordeeld dat de criteria van de instructie werden toegepast als bindende voorwaarden, die haaks staan op de *ratio legis* van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en meer bepaald op de ruime appreciatiebevoegdheid die de staatssecretaris heeft bij de beoordeling van dergelijke aanvragen. Het toevoegen van bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 is onverenigbaar met de bepaling zelf. Derhalve kunnen de criteria niet meer toegepast worden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het rechtszekerheidsbeginsel (en het vertrouwensbeginsel) laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginnelsen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33) . Ook verzoekers' beschouwingen, dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd heeft deze instructie te blijven toepassen, doet geen afbreuk aan voorgaande. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan:

"Schending van de motiveringsplicht zoals vermeld in de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In de bestreden beslissing stelt verweerster: "de duur van de procedure – namelijk ongeveer drie jaar en een maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf" De motivering van de beslissing dient afdoende te zijn, wat inhoudt dat deze deugdelijk en draagkrachtig dient te zijn. Voor eensluidend verklaard afschrift Het louter stellen dat de procedure volgens verweerster niet onredelijk lang is, zonder hiervoor te verwijzen naar gangbare regels of termijnen is geen afdoende motivering. Een procedure van 3 jaar en een maand is een langdurige procedure, waarbij men minstens dient te motiveren waarom men dit niet als onredelijk lang beschouwt. Met andere woorden welke maatstaven worden gehanteerd. Verder verwijst verweerster naar rechtspraak van de Raad van State. Deze rechtspraak stelt inderdaad dat een lange procedure niet automatisch een verblijfsrecht geeft. Het gaat hier echter om een geheel andere zaak (asiel) waarin men in de asielzaak zelf stelde een verblijfsrecht te kunnen putten uit de langdurige procedure. Dit in tegenstelling tot het verzoekschrift waaruit de bestreden beslissing voortvloeide, waarin men de regularisatie vroeg op grond van langdurige procedure. Daarenboven stelt het arrest van de Raad van State dat er niet automatisch een verblijfsrecht voortvloeit uit een langdurige procedure, het is met andere woorden wel mogelijk om hierdoor een verblijfsrecht te krijgen, afhankelijk van de omstandigheden. Het woordgebruik van verweerster toont aan dat zij hier zeer goed van op de hoogte is: zij stelt dat het "ipso facto" geen recht op verblijf geeft. Met andere woorden niet noodzakelijkerwijs, maar dat men in sommige gevallen wel rechten kan putten uit een langdurige procedure. Verweerster laat echter na te verduidelijken in welke omstandigheden verzoekers wel een verblijfsvergunning zouden krijgen door langdurige procedure, waardoor de motiveringsplicht werd geschonden."

2.2.2. Verzoekers verwijten het bestuur niet verder te hebben gemotiveerd omtrent de duur van de asielprocedure. Zij betogen dat het bestuur had moeten aangeven welke maatstaven gehanteerd werden.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een duur van de asielprocedure van 3 jaar en een maand niet als onredelijk lang wordt beschouwd.

In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, impliceert de formele motiveringsplicht niet dat het bestuur dienaangaande nog verder had moeten motiveren. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006 nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat het bestuur *in casu* op basis van foutieve gegevens tot haar besluit is gekomen of dat op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang is. een schending van de materiële motiveringsplicht kan dienaangaande derhalve evenmin vastgesteld worden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC